

taai, Jô, hou je goed. En niet leggen te kletsen, Jô! En dat is je vrouw en hier heb je Piet ook, je weet wel, dien slikhaai! Wacht, weet je wat jij doet, jongen! Ga jij ereis afgedrieduivekaters gauw den meester halen. Allo, gaje! En nou geen mond meer open doen. Hier, vrouw Molm, — zitten. Ik zal den baas wel wat drinken geven.”

En van dien tijd was 't beter geworden. Langzaam aan kwam de oude levenslust den krachtigen zeeman helpen, beetje bij beetje sterkte hij aan en zoo was een kalme blijdschap over het gezin gekomen, die Piet 's avonds even snel huiswaarts trok, als vroeger de knorrigheid van moeder hem de straat had opgedreven. Ook nu heeft hij in een oogenblik het huisje bereikt en vroolijk, maar zacht treedt hij het woonvertrek binnen.

Vrouw Molm zit voor 't bed van haar man. Mientje op haar knie. Het kleine zusje ligt in den grooten schommelwieg, die moeder naar oude gewoonte met den voet in schommelende beweging houdt. Hannes en Jaap zitten plat op den grond bij den haard, met de voeten tegen elkaar aan, de handen in elkander gehaakt en beurtelings voor- en achterover buigend zingen ze met klanklooze, hooge kinderstemmen op onvasten toon het bekende liedje:

Varen, varen bootje,
't Schuitje leit an 't stroompje
Van Mazeland, an d'overkant,
Waar men die groote visschen vangt.
Haal over! Haal over!
't Wittebrood uit den oven,
Wittebrood op moeders schoot,
Daar brengt moe de kinders mee groot!

Een vredige, blijde glans ligt over vrouw Molms gelaat, terwijl ze de hand van haren man in de hare geklemd houdt.

„Wat zijn we gelukkig, hè, vrouw!” zegt Molm zacht.

't Duurt een poosje eer ze wat antwoordt en dan.... afgebroken, — hortend — klinkt het:

„Ja Molm, — dat zijn we wel! heel, heel gelukkig. — Ik geloof, gelukkiger dan we ooit geweest zijn. Er is heel wat gebeurd in die eene week. Maar wat de menschen gezien hebben, man! wat Bot-Jaap je verteld heeft van Zeevang en jullie ongeluk, en wat er met Jonge Krelis gebeurd is, dat alles is voor ons het voornaamste niet.”

„Neen, vrouw! Dat weet ik wel. 't Voornaamste voor ons is, dat we Piet beter hebben leren kennen. Piet was naar 't leek, een onwillige jongen, die voor niets deugde en nu weten we, dat hij een wilde jongen is, wat ruw, wat ondeugend, maar een goede, trouwe, hartelijke jongen, waarvan we nog eens veel plezier zullen beleven. Dat is ons door die leelijke overstroming toch ook duidelijk geworden.”

„Ja Molm!.... Maar, dat bedoel ik eigenlijk nog niet eens. Vroeger was